

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ

VİŞNE AĞACININ HAYALETİ

UMUT ÇALIŞAN

28 Nisan 1979 Havsa, Edirne doğumlu. İlkokul yıllarında evlerinin karşısındaki kütüphane sayesinde okumayı sevdi. İlk ve ortaokulu Havsa'da tamamladıktan sonra Edirne Teknik Lisesi Elektrik Bölümünden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesine askerden sonra başlayıp yüksek lisansını evlendikten sonra bitirdi. Hayatında bulabileceği en güzel Sevgi'liye, Ilgın ve Aral adında dünyalar güzeli iki çocuğa sahip.

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ

VİŞNE AĞACININ HAYALETİ

UMUT ÇALIŞAN

Resimleyen: Muhammed Aytekin

KENT KARDEŞ - 33

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ – 03

VİŞNE AĞACININ HAYALETİ

UMUT ÇALIŞAN

ISBN 978-625-98330-7-1

Yayıncı Sertifika No:47474

© Umut Çalışan, 2025

© Lotus Yay. Ltd. Şti. 2025

Bu kitabın tüm hakları Lotus Yayıncılık Limited Şirketine aittir.

İzinsiz kopyalanması hukuki açıdan sorumluluk doğurur.

Yayın Tarihleri:

Birinci Baskı, Mart 2025

İkinci Baskı, Nisan 2025

Editör: Fatma Sena Demirer

Kapak Çizimi ve İç Çizimler: Muhammed Aytekin

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa

Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43

Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

KENT KARDEŞ *

LOTUS YAYIN GRUBU

Gelemiş Mh. TömleSk. No: 27

Patara-Kaş-Antalya

www.kentkardes.com

* **KENT KARDEŞ**, LOTUS Yayıncılık Limited Şirketi markasıdır.

*Türk dili, dillerin en zenginlerindendir,
yeter ki bu dil şuurla işlensin.*

Mustafa Kemal ATATÜRK

İKİ gündür evdeyim. Yaklaşan fırtına nedeni ile okul tatil edildi. Aslında buralarda bu kadar büyük fırtınalar pek rastlanan bir şey değil. Hatta bizimkilerin konuştuklarından anladığım kadarıyla ilk kez böyle bir şeyle karşılaşmıştık. Aslında bir yanımdan hâlimden memnun. Her ne kadar bu sene inanılmayacak kadar iyi bir öğrenci olmayı başarsam bile yine derinlerde bir yerde o eski İlgin hâlâ yaşıyor. Yani kısacası okula gitmeye o kadar hevesli değilim. Ama yine de sıkıntıdan patlamak üzereyim. Çünkü okulları tatil eden rüzgâr aynı zamanda elektriklerin de kesilmesine neden oldu. Televizyon, müzik olmaması bir tarafa cep telefonumun şarjı da bitti. Babamın iş yerinde doldurup getirdiği powerbanklar da sadece acil durumlarda kullanmak üzere annem ve babamın cep telefonları için saklanıyor. Evin içinde dolanıp yapacak bir şeyler aramaktan yoruldum. Keşke kardeşim kadar küçük olsaydım. Günün önemli bir bölümünü uyuyarak geçirmek eğlenceli değilse bile en azından zaman geçirmek için gayet iyi

bir yöntemle benziyor. Ama bu kadar canım sıkırken uyumayı becerebileceğimi hiç sanmıyorum.

Daha şimdiden hayatımı bu kadar uç noktalarda yaşamak gerçekten garip. Daha birkaç ay önce de neredeyse heyecandan ölecektim. Okulun derinliklerinde saklı iki hayaleti özgürlüğüne kavuşturmak için neler çekmiştim. O sıralarda da bir parça sükûnet için dua ediyordum.

Lütfen ama Tanrım! Yeteri kadar detay belirtmesem bile ne istediğimi tam olarak anlıyor olmalısın, değil mi? Yani senin olayın bu. Benim içimden geçeni anlamalısın.

Off. Sanırım sıkıntıdan delirmeye başladım. Kendi kendime konuşuyorum. Başıma geleceklerden korkmasam keşke yeni bir hayaletle karşılaşsam da biraz olsun hayatıma renk gelse diyeceğim. Ama bunu yapmayacağım, zira benim şu koca şom ağzım nedeni ile olması gereken dileklerim anında kabul oluveriyor. Kaldı ki rüzgâr nedeni ile tavan arasından gelen sesler evimizi büyük bir korku filmi setine dönüştürmüşken daha fazla gerilime hiç gerek yok.

Camdan dışarı bakınca rüzgârın yolun karşısındaki ağaçları neredeyse kıracak kadar sert estiğini gördüm. Bir an sıcacık evimde olmanın verdiği huzur ve güven

hissi tüm vücudumu kapladı. İçimden bu havada kim-
senin dışarıda kalmaması için hızlıca dua ettim.

Dua etmem henüz bitmişti ki karşı apartmanın çatısı büyük bir gürültü ile havaya kalktı ve dünyayı istila etmeye hazırlanan bir uçan daire gibi bir süreliğine havada süzöldükten sonra ana caddenin üzerine konuverdi. Gerçi buna pek konmak denemezdi. Yere düşen çatı paramparça olmuştu ve etrafa saçılan parçalar çevrede pek çok ev ve arabada hasara yol açmıştı. Ama görebildiğim kadarıyla o esnada sokakta kimse olmadığı için en azından yaralanan da olmamıştı. Korkudan resmen dilim tutulmuştu. Bu şimdiye kadar karşılaştığım hayaletlerden bile çok daha korkunç bir manzaraydı. Hatta sadık arkadaşım ve bir süredir suç ortağım olan Küçük Şeytan bile korkudan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kucağıma sığınmaya çalışıyordu.

Gürültüye koşan annem, kucağında tuttuğu kardeşimi sıkıca göğsüne bastırarak camdan dışarıyı kontrol etti. Kimseye bir şey olmadığını anlayınca derin bir nefes verdi ve bir eli ile saçlarımı okşayarak “Pencerelere bu kadar yaklaşmasan iyi olur tatlım.” dedi. O kadar korkmuştum ki hâlâ kıpırdayamıyordum. Annem saçımı okşamaya devam ederken tedirgin bir sesle, “Tatlım, iyi misin?” diye sordu. Sesindeki tedirginlik ve korku beni kendime getirdi. Şu an zaten ailemiz ve

kardeşim için yeteri kadar endişeleniyordu. Bir de ben şoka girerek onun yükünü birkaç katına çıkaramazdım. Eğer anneme yardımcı olacaksam şimdi tam sırasıydı. Becerebildiğim kadar güçlü görünmeye çalışarak “Evet iyiyim, sadece biraz korktum.” diyebilirdim ve hemen ardından ekledim. “Umarım babam da iyidir.”

Annem omzumu kuvvetlice sıktı ve sesinin titremesine engel olmaya çalışarak “Umarım kızım, umarım iyidir.” diye beni tekrarladı.

Daha önce söyledim mi hatırlamıyorum. Babam itfaiye şefidir. Sanılanın aksine itfaiyeci olarak sadece yangın söndürmez. Kafasını balkon demirlerine sıkıştıran yaramaz çocuklardan tutun da çıktığı ağaçtan inemeyen yavru kedilere kadar pek çok şey babamın görevleri arasındadır. Tabii bu, işinin eğlenceli yanları. Asıl zorlu ve tehlikeli durumlar ise bu tip kasırğa, sel, deprem gibi doğal afetler zamanı ortaya çıkar. Hatta ve hatta bu afetlerin bizim şehirde olmasına bile gerek yoktur. Çoğu zaman kısa süreliğine de olsa felakete uğrayan başka şehirlere gider. Hatta geçen kış başımıza gelen deprem felaketi nedeniyle haftalarca başka şehirde kalmıştı.

Fırtınaların en kötü tarafı deli gibi esen rüzgârın başınıza ne zaman ne düşüreceğinin belli olmamasıdır.

Bu, az önce caddeye serilen bir apartman çatısı olabileceği gibi bazen bir otomobil bile olabilir. Gerçi akşam babam bu kasırganın otomobilleri havaya uçuracak kadar güçlü olmasının beklenmediğini söylemişti ama yine de ne olacağını her zaman önceden tahmin edemezsiniz.

Güçlü bir gök gürültüsü annem ve benim yerimizden zıplamasına neden oldu. Gürültü o kadar şiddetliydi ki evin bütün camları birkaç saniyeliğine zangırdadı. Hemen peşimden bu tür gürültülere alışık olmayan kardeşim ağlamaya başladı. Annem onu sakinleştirmek ve yeniden korkmasını önlemek için salona giderken beni de pencerelerden uzak durmam konusunda tekrar uyardı. Ben de hem onu daha fazla üzmemek hem de dışarıda neler olup bittiğini kaçırmamak için perdeleri sonuna kadar açıp odanın en uzak tarafındaki koltuğa geçtim ve artık iyice hızlanmaya başlayan yağmuru seyretmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra annem tek başına yanıma geldi. Kardeşimi kastederek “Uyudu,” dedi. Hemen ardından “Şimdilik.” diye ekledi. “Bu havada çok fazla uyuyabileceğini sanmıyorum.” Sonra benim oturduğum koltuğa yerleşerek beni kucağına aldı ve benimle birlikte dışarıyı seyretmeye koyuldu. Bana sarılmasından ve sessizliğinden anne ve babamın olanlar hakkında bize

söylediklerinden daha fazlasını bildiklerini anlayabiliyordum.

İşte tam o sırada yağmurdan sırsıklam olmuş bir hâlde içeri babam girdi. Üzerinden damlayan sular her yeri ıslatıyordu. Annem telaşla ayağa kalktı. Babam gergin bir ifadeyle,

“Hazırlanın, gidiyoruz.” dedi.